

Arrest

nr. 146 813 van 29 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 mei 2009 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 10 augustus 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

- 1.3. Bij arrest nr. 36 399 van 21 december 2009 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.
- 1.4. Op 19 januari 2010 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.
- 1.5. Op 27 oktober 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.6. Bij arrest nr. 56 964 van 28 februari 2011 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.5.
- 1.7. Op 28 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.8. Op 22 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.9. Op 14 december 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.
- 1.10. Op 16 januari 2012 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.
- 1.11. Op 8 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de niet inoverwegingname van een aanvraag in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, ingediend op 16 januari 2012.
- 1.12. Op 21 maart 2012 ondertekent de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoonst met mevrouw O.B., van Belgische nationaliteit.
- 1.13. Op 26 maart 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van partner van een Belg.
- 1.14. Op 5 april 2012 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.
- 1.15. Op 24 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.16. Op 17 april 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.
- 1.17. Op 25 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.18. Bij arrest nr. 120 215 van 7 maart 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.17.
- 1.19. Op 2 juli 2014 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.
- 1.20. Op 29 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 02.07.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene een attest van de CM voor waaruit blijkt dat zij van 04.11.2013 tot en met 31.05.2014 arbeidsongeschikt was, alsook rekeninguittreksels waaruit blijkt dat zij tot op heden een ziekteuitkering ontvangt en een aantal verklaringen van derden.

Wat betreft het bewijs dat de Belgische referentiepersoon over een arbeidsongeschiktheidsuitkering beschikt, is het ons niet bekend tot wanneer dit het geval zal zijn en op welk inkomen zij nadien kan terugvallen. Redelijkerwijze mag immers gesteld worden dat ziekteuitkering per definitie slechts wordt uitgekeerd voor zover iemand ziek is, eens genezen zal deze uitkering niet meer ter beschikking zijn. Bijgevolg is er niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, dit vereist immers een minimaal toekomstperspectief, wat hier niet voorhanden is.

De verklaringen op eer bevatten enerzijds het engagement dat familieleden het koppel financieel zullen bijstaan, moest die nodig zijn, anderzijds ook het engagement van een werkgever die betrokkene zelf wenst in dienst te nemen. Aangezien de voorgelegde verklaringen op eer door derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, bij gebrek aan objectief verifieerbare bewijsstukken die de verklaringen vergezellen, worden ze niet aanvaard als afdoende bewijs om de stabiliteit van de bestaansmiddelen aan te tonen.

Het feit dat betrokkene via thuisstudie bedrijfsbeheer Turks-Nederlands volgt bewijst eveneens niet dat hij in over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De bewijzen met betrekking tot de inkomsten van betrokkene zelf kunnen niet in rekening worden gebracht aangezien de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het voorgelegde huurcontract van een handelspand wordt niet in aanmerking genomen daar noch de naam van betrokkene, noch die van zijn Belgische partner hierop vermeld staan en daardoor de link niet kan gelegd worden.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene geweigerd.”

1.21. Op 20 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.13. onontvankelijk wordt verklaard, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

In de samenvatting van haar middel in haar synthesesmemorie, stelt de verzoekende partij onder andere dat het principe is dat invaliditeitsuitkeringen van het ziekenfonds aanvaard worden als bestaansmiddelen in tegenstelling tot de 'middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels' en dat het invoeren van een nieuw criterium 'minimaal toekomstperspectief' manifest onredelijk is en niet vermeld is in de wet.

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belg in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtnutkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag afwijst omdat *“wat betreft het bewijs dat de Belgische referentiepersoon over een arbeidsongeschiktheidsuitkering beschikt, is het ons niet bekend tot wanneer dit het geval zal zijn en op welk inkomen zij nadien kan terugvallen. Redelijkerwijze mag immers gesteld worden dat ziekteuitkering per definitie slechts wordt uitgekeerd voor zover iemand ziek is, eens genezen zal deze uitkering niet meer ter beschikking zijn. Bijgevolg is er niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, dit vereist immers een minimaal toekomstperspectief, wat hier niet voorhanden is.”*

Uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. In deze bepaling staat niet vermeld dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen of tewerkstelling zal beschikken in de toekomst. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan aldus niet worden afgeleid dat de vreemdeling een minimaal toekomstperspectief van haar bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn, zodat niet is uitgesloten dat bestaansmiddelen die geen toekomstige bestaansmiddelen garanderen, wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig kunnen zijn.

Te dezen kan ook opgemerkt worden dat zelfs een werknemer met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur niet in staat om stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voor de nabije toekomst te garanderen, aangezien een werknemer in grote mate afhankelijk is van zijn werkgever wat betreft het handhaven van zijn eigen werksituatie.

Gelet op wat hierboven werd besproken, besluit de Raad dat de gemachtigde door het verblijf te weigeren omdat de bewijzen van beschikken over een arbeidsongeschiktheidsuitkering niet aantonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen daar dit een minimaal toekomstperspectief vereist, wat niet voorhanden is daar niet bekend is tot wanneer deze persoon over de uitkering zal kunnen beschikken en op welk inkomen zij nadien zal terugvallen, artikel 40ter van de vreemdelingenwet ruimer interpreteert dan de wetgever heeft voorzien.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Waar de verwerende partij in haar verweernota enkel stelt dat de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk zijn, kan zij aldus niet gevolgd worden.

In zoverre de verwerende partij in haar verweernota stelt dat het aan de verzoekende partij toekomt haar aanvraag te actualiseren, stelt de Raad vast dat de verwerende partij de verzoekende partij op 28 november 2014 een schrijven van 23 oktober 2014 betekende waarin gewezen werd op haar aanvraag van 2 juli 2014 en waarbij onder meer gevraagd werd de nodige inlichtingen en bescheiden over te maken waaruit blijkt over welke bestaansmiddelen haar Belgische echtgenote beschikt om aan haar behoeften en die van haar familieleden te kunnen voldoen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij onder meer rekeninguittreksels, waarvan de laatste dateert van 25 november 2014, voorlegt waaruit blijkt dat de Belgische echtgenote van de verzoekende partij een ziekteuitkering ontvangt. In de bestreden beslissing wordt ook expliciet vermeld dat de verzoekende partij als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon rekeninguittreksels voorlegt waaruit blijkt *“dat zij tot op heden een ziekteuitkering ontvangt”*. De Raad stelt aldus vast dat de verzoekende partij, op vraag van de verwerende partij, haar aanvraag geactualiseerd heeft betreffende de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 29 december 2014 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER